

Arrest

nr. 170 616 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij instructie van de verwerende partij van 1 juni 2011 werd verzoeker op grond van een arbeidskaart en arbeidsovereenkomst gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig voor één jaar, dit op basis van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 19 september 2013, na overlegging van een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve tewerkstelling. Via instructies van de verwerende partij aan de betrokken gemeente werd ter kennis gebracht dat het verblijf nadien verder kan verlengd worden mits voorlegging van een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve tewerkstelling. Deze instructies werden ook aan verzoeker betekend op 1 oktober 2012.

Op 26 januari 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 19/09/2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [E.K.J.] [...], onderdaan van Marokko, verblijvende te Iepersestraat 138/5, gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 01/06/2011 werden opgenomen:

Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [E.K.J.] [...] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 24/02/2014. Bovendien legt bovendien geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “schending van artikel 9bis, 13 en 62 Verblijfswet, artikel 159 Grondwet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het redelijkheids, vertrouwens –en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verblijfsmachtiging van verzoeker was geldig tot 19 september 2013 en kon verlengd worden mits voorlegging van een nieuwe arbeidskaart.

Verzoeker verkreeg een arbeidskaart voor de periode van 16 augustus 2011 tot en met 15 augustus 2012 en de periode van 21 augustus 2012 tot en met 20 augustus 2013. Hij werkte bij V & L Pig Services BVBA. In hun opdracht reinigde hij stallen en verzorgde hij dieren bij verschillende klanten.

In augustus 2013 werd door de werkgever van verzoeker, V & L Pig Services BVBA een aanvraag tot tewerkstelling ingediend. Verzoeker had deze arbeidskaart nodig om tegen 19 september 2013 een verlenging van zijn verblijfskaart te bekomen.

Op 9 oktober 2013 werd de arbeidsvergunning geweigerd omdat een origineel ondertekend aanvraag formulier ontbrak en een gelegaliseerd inlichtingenblad, alsmede omdat verzoeker niet over een geldige Belgische verblijfsvergunning beschikte. Hiertegen werd beroep aangetekend, doch ook het beroep werd geweigerd bij beslissing van 5 mei 2014 bij gebrek aan geldige verblijfstitel.

Verzoeker bevond zich hierdoor in een pad-stelling. De arbeidskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de verblijfskaart moest verlengd worden, doch de verblijfskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de arbeidskaart diende verlengd/afgeleverd te worden.

Nochtans diende de werkgever van verzoeker een aanvraag tot tewerkstelling in op het ogenblik dat verzoeker zowel in het bezit was van een arbeidskaart als van een verblijfskaart, doch het tijdsverloop in de procedure tot toekenning van de

arbeidskaart, bracht verzoeker voorbij de geldigheidsdatum van zijn verblijfskaart (19 september 2013). Weliswaar stelt de beslissing terecht dat als voorwaarde voor de verlenging van het tijdelijk verblijf in de vorige instructie dd. 01.06.2011 werd opgenomen:

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [E.K.J.] [...] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidcontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen”.

Artikel 13 §2 Vw. bepaalt :

“§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd”.

Overeenkomstig artikel 13 §2 Vw. waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst om haar beslissing te schragen, kan enkel bij Koninklijk Besluit voorwaarden opgelegd worden tot vernieuwing of verlenging van de verblijfsvergunning.

Het komt dan ook niet toe aan verwerende partij om bij wijze van instructie voorwaarden op te leggen waaronder de verblijfsvergunning voor beperkte duur wel of niet zou worden vernieuwd/verlengd, in strijd met artikel 13 Vw.

In de mate dat huidige beslissing gestoeld is op een voorwaarden opgelegd bij instructie van 1 juni 2011, steunt de beslissing op een onwettig motief, zodat het aangevoerde middel wordt geschonden.

Ondergeschikt, mag aangenomen worden dat deze voorwaarde in die zin moet worden toegepast dat verzoeker niet gesanctioneerd kan worden om redenen die buiten hem liggen.

Verzoeker voldoet ‘in feite’ aan alle voorwaarden. Zijn werkgever diende tijdig een aanvraag in tot arbeidskaart, op een ogenblik waarop zijn verblijfskaart nog geldig was. Enkel door het tijdsverloop van de procedure, kwam er geen beslissing voor het einde van de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart.

Het toekennen van de verlenging van de verblijfskaart zou tot gevolg gehad hebben dat verzoeker zijn arbeidskaart bekam, zodat hiermee voldaan werd aan de bedoeling zelf van de opgelegde voorwaarde, met name dat verzoeker blij geeft van een regelmatige tewerkstelling.

De wijze waarop de voorwaarde, voor zover wettig, wordt toegepast, schendt het aangevoerde middel.”

2.2. Uit de duidelijke en ondubbelzinnige formulering van artikel 159 van de Grondwet blijkt dat de erin gestelde regel enkel geldt voor de met rechtspraak belaste organen en niet voor het actief bestuur. Verzoeker kan de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig inroepen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.4. Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”.

Artikel 33, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning, van zijn Europese blauwe kaart of van zijn EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene moet de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbieden om de vernieuwing van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning, zijn Europese blauwe kaart of van zijn EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene aan te vragen”.

2.5. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Er wordt meer bepaald vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe geldige arbeidskaart kan voorleggen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker ook bevestigd in zijn verzoekschrift. De Raad kan het geen schending achten van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur indien verzoeker, die weet dat hij een arbeidskaart moet overmaken om zijn tijdelijk verblijf verlengd te zien, geen arbeidskaart neerlegt en de verwerende partij een beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf treft, gelet op het gestelde in artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker kan er bezwaarlijk over vallen dat de verwerende partij bij instructie van 26 september 2012 net zoals bij de instructie van 1 juni 2011 had laten weten hoe verzoeker de verlenging van zijn tijdelijk verblijf kon verkrijgen. Enerzijds geschiedt dit in overeenstemming met artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, anderzijds vormt de vraag om een arbeidskaart over te maken een redelijke invulling van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in deze en sluit ze volledig aan bij de voorwaarde die werd gesteld aan verzoekers eerste verlenging van zijn tijdelijk verblijf die hij verkreeg op 26 september 2012.

2.7. Verzoeker voert een uitgebreid betoog inzake de redenen waarom hij geen arbeidskaart kon verkrijgen en benadrukt het feit dat dit buiten zijn wil om is gebeurd, maar dit alles maakt niet ongedaan dat er geen arbeidskaart B werd overgemaakt, vaststelling die volstaat om de bestreden beslissing te treffen. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij *“in feite”* aan alle voorwaarden voldoet als er geen arbeidskaart B werd uitgereikt en de beroepsprocedure hiertegen op niets is uitgedraaid. De Raad stelt te dezen nog vast dat verzoeker ook niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing *“Bovendien legt [betrokkene] geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over”*.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA